

Hon skär sig

en kort film om den outhärdliga smärtan
och ljuset i tunneln

projektbeskrivning

TimeCode Film & Media AB

Adress	Telefon	Fax	E-post	Hemsida	Bankgiro	Org nr
Doppingegatan 18 422 43 Hisings Backa	031 – 744 38 48	031 – 744 12 35	infor@timecode.se	www.timecode.se	5956 – 5903	556513-0548

Innehållsförteckning

Projektbeskrivning	3
<i>Bakgrund och idé</i>	3
<i>Utgångspunkt</i>	4
<i>Målgrupper</i>	4
<i>Tillvägagångssätt:</i>	6
<i>referensgrupp</i>	6
<i>research</i>	6
<i>synops/manus</i>	7
<i>finansiering</i>	8
<i>produktion:</i>	9
<i>audition</i>	9
<i>inspelning</i>	9
<i>redigering, visuell stil</i>	9
<i>studiematerial</i>	9
<i>distribution</i>	9
<i>Budget</i>	10
<i>Tidsplan</i>	11
<i>Fyra filmer som påverkat diskussionen:</i>	13
<i>Leva tills man dör</i>	13
<i>Chansen</i>	13
<i>Var ska jag ligga sen?</i>	13
<i>Anita</i>	14
Företagspresentation, TimeCode Film & Media AB	15
Varför vill jag ha med er organisation?	16

Hon skär sig

Karaktär:	filmdrama om en flicka som skär sig
Målgrupp:	personal inom vård, omsorg eller socialtjänst, i utbildning eller ute i verksamhet. Skolpersonal, organisationer som kommer i kontakt med självskadande ungdomar. Föräldrar.
Filmlängd:	30 - 50 minuter
Format:	inspelning på digital film, visningskopior på DVD
Distribution:	försäljning till moderat pris av DVD och studiematerial

Bakgrund och idé

Hon sträcker sig fram över bordet för att fylla på sitt glas. Jag ser på hennes arm: den är rynkig som om den vore brännskadad från handleden och långt upp på överarmen. Innan jag hinner tänka utbrister jag: "Men vad har du gjort?"

Det var första gången jag träffade någon som skär sig. Jag och min fru bjöd på middag i trädgården. Min brorsdotter hade med sig en väninna, en ung tjej som inte sa så mycket under måltiden. Tills jag frågade om hennes arm. Då började hon berätta: den ogripbara smärtan som hon bar på och som hon gjorde hanterbar med rakbladets hjälp; hur smärta kan lindra smärta. Och jag tänkte att som filmare har jag en plikt att ge röst åt det här.

Problemet med ungdomar som avsiktligt skadar sig själva ska här betraktas som en exponent för ungdomars psykiska ohälsa. Jag är övertygad om att en förståelse för deras verklighet måste börja i hjärtat hos medmänniskan. När jag sett med egna ögon övergår vetskapen till engagemang. Och näst direktupplevelsen är det filmmediet som lättast kan väcka sådant engagemang och förståelse.

Vad jag vill producera är ett filmdrama som bygger på autentiska berättelser men gestaltas av skådespelare. Tillsammans med ett studiematerial ska filmen fungera som underlag i sammanhang där i synnerhet självskadebeteende, men också ungdomars psykiska ohälsa i större perspektiv diskuteras. Filmen ska ge en trovärdig inblick i en ung självskadande flickas upplevelse av sin vardag men också visa att det finns vägar att förändra situationen och beteendet. Studiematerialet ska ge struktur och stöd åt efterföljande diskussioner samt innehålla faktabakgrund, litteraturtips, nätlänkar och hänvisningar till pågående projekt med anknytning till ämnet. Att på detta sätt integrera en konstnärlig aspekten i diskussionen för att skapa engagemang och utveckla kompetens är jag så pass ensam om att jag skulle vilja kalla det nyskapande.

Tidigare filmer jag gjort har genom samverkan mellan mig som producent och finansörerna fått verkningsfulla sammanhang att fungera i. Det har gett avsevärda effekter (*se vidare under "Fyra filmer som påverkat diskussionen"*). Med de erfarenheterna i botten är jag övertygad om att kunna uppnå samma sak även i detta fall.

Utgångspunkt

Min research har pågått i sammanlagt ett år nu. Jag har läst rapporter och böcker, bevistat konferenser och talat med människor som stöter på problemet med ungdomars psykiska ohälsa i en rad olika sammanhang, exempelvis inom ungdomspsykiatri, skolan, hjälporganisationer eller kriscentra. En klar trend jag kan se är att problematiken börjar bli allt mer erkänd. Psykisk ohälsa och kanske i synnerhet självskadebeteende, är en allt mer hotande realitet för dem som arbetar med ungdomsfrågor. Problemet uppmärksammas också nationellt i media och via exempelvis folkhälsominister Maria Larssons förslag om första-hjälpen-utbildning för att förebygga självmord.

Samtidigt har flera ungdomar med självskadeproblematik berättat för mig att vuxenvärlden inte är riktigt redo att hjälpa dem. Förståelsen och engagemanget, även inom psykiatri, sitter långt inne. Till dels tror jag det beror på att självskadebeteende för de flesta ter sig obegripligt. Det finns ett motstånd mot att ta till sig något så destruktivt, det liksom stör den egna världsbilden. Jag tror vi måste ändra på det. Samtidigt som psykosociala insatser och psykiatrisk kompetens på området måste utvecklas och samordnas på ett långt mer helgjutet sätt än idag. Min film och studiematerial är ett steg i den riktningen.

Jag vill göra en film som visar det vi vanligen tiger om, det som leder fram till att en ung människa exempelvis trasar sönder sina armar, men också om hur vägen till ett bättre liv kan se ut. Därvid vill jag använda mig av dramat som metod, eftersom det erbjuder överlägsna möjligheter att kondensera ett skeende och ge det en effektiv dramaturgisk form. Att använda sig av en konstnärlig infallsvinkel är också mitt sätt att visa respekt för mottagarens hela upplevelse av problematiken. Mottagaren måste kunna tro på det som förmedlas på ett plan som ligger djupare än det rent informativa innehållet.

Vad jag hoppas är att få igång en diskussion om vad det innebär att vara ung i Sverige idag. Det viktigaste med en film är egentligen inte själva filmen utan vad som händer genom att man gör den.

Målgrupper

Min tanke är att filmen och studiematerialet ska användas som diskussionsunderlag i många olika sammanhang för att skapa engagemang, förståelse och handlingsberedskap. Till de tänkbara sådana sammanhang som referensgruppen (se under "Tillvägagångssätt" nedan) diskuterat hör följande:

- **Psykiatrisk vård.** Genom min research – inte minst genom samtal med unga flickor med den här typen av problematik – vet jag att psykiatri på många håll saknar beredskap för att ta hand om självdestruktiva ungdomar på ett tillfredsställande sätt. Här behövs ett incitament till förändring.
- **Kroppssjukvård.** Inte minst viktigt tror jag det är att personal inom den somatiska vården får se problematiken från insidan och förstå varför ungdomar kommer in med självförvållade skador gång på gång. Åsa Nilssonne påpekade detta för mig och sedan dess har jag stött på flera exempel på ungdomar som bemötts illa på sjukhus på grund av okunskap och osäkerhet hos personalen.

- **Socialtjänst.** Även här finns ett stort behov av kunskap och attitydförändring till vilken jag tror filmen och studiematerialet kan utgöra ett incitament. På de föreläsningar och konferenser om självdestruktiva ungdomar som jag besökt, har en stor del av deltagarna varit socialsekreterare som stöter på problemet i sin yrkesvardag och inte vet hur de ska handskas med det.
- **Behandlingshem.** Här tror jag filmen och studiematerialet kan fungera som ett komplement till det praktiska arbetet med de intagna samt också öka beredskapen att ta emot ungdomar med självskadeproblematik.
- **Skola.** Ofta är skolsköterskan den första som på ett mer ingående sätt kommer i kontakt med elevernas psykiska problem. Men vi vänder oss också till lärare, som kan använda filmen i undervisning, och till de elever som därigenom kommer att se och diskutera den samt till kuratorer och annan skolpersonal. En stor del av beställarna av mina tidigare filmer är gymnasieskolor med vårdprogram.
- **Utbildningar inom vård, omsorg och socialtjänst.** En annan stor grupp av dem som beställt mina tidigare filmer är högre utbildningar i såväl offentlig som privat regi. Karolinska Institutet har funnit att man kommer att ha användning för den aktuella filmen inom undervisningen och kommer därför att stödja projektet.
- **Föreningar för människor med psykiska problem, anhörigföreningar.** Här ser jag ett stort användningsområde. Det kan handla om studiecirklar för föräldrar till ungdomar med problem eller seminarier i samma ämne.
- **Frivilligorganisationer.** Här finns många föreningar som stöter på ungdomar i deras egenskap av exempelvis barn till missbrukare, föräldrar som sitter i fängelse eller till föräldrar som varit med om tortyr. Bland dem finns det också anledning att vara vaksam på psykisk ohälsa och självskadebeteende.
- **Fritids- och idrottsrörelsen.** Många av de ungdomar som mår dåligt är tillsynes alldeles normala, alerta och högpresterande tonåringar. Inom fritids- och idrottssektorn är förutsättningarna för tidig upptäckt goda om bara kunskapen och engagemanget finns.

Däremot förhåller jag mig lite tveksam till självskadande ungdomar som målgrupp. En film av det här slaget kan utlösa självskadebeteende hos människor med den aktuella problematiken. Men det beror också på hur filmen skildrar problematiken. Jag har valt att inte visat något skärande i bild. En av filmens finansörer har också ställt som villkor för bidrag att distributionen av filmen ska ske så att visning i okontrollerade sammanhang för människor med självskadeproblematik i möjligaste mån undviks.

Tillvägagångssätt

Projektet genomförs i sex till stor del parallella faser:

1) Referensgrupp

För att diskutera filmens målgrupper, tänkbara finansiärer, upplägg och de risker som är förknippade med att göra film i ämnet (triggereffekten) har jag samlat en referensgrupp av sakkunniga. De företräder olika psykologiska förhållningssätt (exempelvis DBT respektive en psykoanalytisk förklaringsmodell). Följande personer ingår:

Rigmor Stain (docent som forskar om suicidprevention, knuten till bl a S:t Görans sjukhus, Nationellt center för suicidprevention, NASP och anhörigföreningen Spes)

David Titelman (psykolog knuten till NASP,)

Michael Westerlund (beteendevetare och mediadoktorand som är knuten till såväl NASP som JMK)

Hanna Sahlin Berg (psykolog och chef för borderlineenheten, Karolinska Universitetssjukhuset)

Yvonne Gedin (socionom och leg psykoterapeut, Rädda Barnens centrum för barn och ungdomar i kris)

Per-Anders Rydelius (läkare och professor i barn- och ungdomspsykiatri, Karolinska Institutet)

Filippa Snygg (patient till Hanna Sahlin Berg med egen erfarenhet av att skära sig. Hon arbetar nu som personlig assistent.)

Gruppen har hittills haft tre möten genom vilka de ovanstående målgrupperna identifierats och grunddragen i filmen upplägg diskuterats fram (se under "Manus" nedan).

2) Research

I denna fas ingår att besöka föreläsningar och seminarier samt samla in rapporter och sammanställningar i ämnet. Inte minst viktigt är det att läsa skönlitterära, självbiografiska skildringar skrivna av människor med självskadeproblematik. Jag håller också på att läsa in mig på dialektisk beteende terapi (DBT) som är särskilt utvecklad för människor med borderline/emotionellt instabil personlighetsstörning samt motsvarande litteratur från andra skolbildningar.

För att skaffa ytterligare underlag till manus har jag via min referensgrupp fått kontakt med människor som tidigare haft direkt erfarenhet av problematiken. Det handlar om att upprätta relationer som bygger på ansvar och förtroende. Jag har intervjuat dessa människor vid flera tillfällen för att finna innehållsligt och dramaturgiskt intressanta händelser som kan ligga till grund för den filmiska gestaltningen. En av dem har jag regelbunden kontakt med i manusarbetet. Även representanter från SHEDO (Self Harm and Eating Disorders Organisation) har lovat vara bollplank i manusprocessen.

Av Hanna Sahlin Berg, en av medlemmarna i referensgruppen, har jag också fått tillgång till flera filmade rollspel som beskriver hur DBT-terapi går till i praktiken, något som kommer att vara till hjälp vid manusarbetet.

3) Synops/manus

Inledningsvis vill jag här påpeka att de som går in som finansiärer har tillgång till manus under perioden då detta författas, och att de är fria att komma med synpunkter.

På basis av de diskussioner vi haft i referensgruppen och de intervjuer jag gjort med flickor som tidigare självskadat, har ett upplägg utkristalliserat sig. En grundförutsättning är att aldrig visa något självskadebeteende i filmen, utan skildra de relationer, situationer och den ångest som leder fram till det destruktiva beteendet. Detta minskar att utlösa självskadebeteende och gör skildringen i hög grad giltig även för ungdomar med andra sätt att reducera sin ångest.

En annan grundförutsättning är att filmen ska visa att förändring är möjlig, att det finns ett ljus i tunneln. Eftersom filmen ska användas som diskussionsunderlag i sammanhang där man möter eller arbetar med den aktuella problematiken bör den skänka hopp.

Flera av filmens finansiärer har framfört att vikten av tidig upptäckt betonas. I filmen kommer det av dramaturgiska skäl att ske på ett bakvänt sätt. En tidig upptäckt som leder till rätt resultat skulle avsluta filmen innan den hunnit börja. Istället kommer det att handla om tillfällen då vuxna eller jämnåriga uppenbarligen skulle ha kunnat förstå allvaret men av olika skäl väljer att titta bort.

Jag vill arbeta med en uppbruten dramaturgi, inspirerad av den dissociativa livsupplevelse som är gemensam för många med självskadeproblematik.

Ramhandlingen i filmen utgörs av en poetiskt förtätd terapisession, rentvättad från skolmässig hemvist, en mellanmänsklig relation. Till en början ligger rummet i dunkel (som om solen gått ner och ingen brytt sig om att tända ljuset) och bildsättningen är så tät att vi svårligen uppfattar vilka de två är. Varje gång vi återvänder till rummet (efter scener av annan karaktär) är det något ljusare än förra gången, detta för att understryka en positiv utveckling som jag inte vill göra för alltför explicit i dialogen. För trovärdighetens skull vill jag undvika ett rosenrött happy end. Vad jag vill visa i terapihandlingen är hur relationen där förändrar både huvudpersonen och terapeuten och hur de tillsammans trevar sig fram mot ett bättre liv för huvudpersonen.

Parallellt med terapiscenerna ligger scener ur huvudpersonens liv utanför terapin, vissa med direkt koppling till vad som händer i terapirummet, andra helt frikopplade. När kopplingen är särskilt stark korsklippas scenerna tätt, stundtals ligger ljudet från terapirummet delvis över den verklighet man diskuterar i terapin. Jag vill här belysa hur terapin och livet utanför påverkar och samspelar med varandra. Vid något tillfälle försiggår själva terapin utanför rummet; huvudpersonen tränas att ställa sig på en spårvagnshållplats för att komma över sin spårvagnsfoxi.

Andra scener ur livet utanför terapin bygger upp ett poetiskt porträtt av huvudpersonen; det kan handla om minnen, drömmar och viktiga livshändelser. Kopplingen till förebyggande och tidig upptäckt får vi genom scener där huvudpersonen närmar sig exempelvis en skolsköterska eller idrottsledare i ett försiktigt rop på hjälp.

Filmerna i sin helhet kommer att visa på förändring, inte något paradys, men en förändring i riktning mot ett mer självständigt och tillfredsställande liv.

4) Finansiering

Följande organisationer och landsting har beslutat gå in med finansiering:

Karolinska institutet, Jan-Olov Höög, ännu ej preciserad summa

Lunds Universitet, medicinska fakulteten, Nils Danielsen, 25 000

Stockholms stadsmission, Marika Markowits, ännu ej preciserad summa

Nationell Samverkan för Psykisk Hälsa, NSPH, Anki Sandberg, 25 000

Stockholms läns sjukvårdsområde, Peo Sjöblom, 50 000

Region Skåne, Margaretha Gisselsson Dahlén, ännu ej preciserad summa

Region Halland, Monica Svensson, 25 000

Landstinget Dalarna, Per Söderberg, 10 000

Jämtlands läns landsting, Eva Aspling, 10 000 plus stödköp av filmen 10 000

Landstinget i Värmland, Åsa Löfvenberg, 20 000

Landstinget i Jönköpings län, Eivor Blomqvist, 10 000

Landstinget Kalmar, Ann Nilsson, ej ännu preciserad summa

Gotlands kommun, Lisa Stark, ej ännu preciserad summa

Följande aktörer har visat positivt intresse och diskuterar för närvarande att gå in med finansiering:

Landstinget Blekinge, Rosmarie Nilsson

Norrbottnens läns landsting, Bo Westerlund

SKL, Ing-Marie Wieselgren

Socialstyrelsen, Björn Karlström

Myndigheten för skolutveckling/Skolverket, Peter Holmberg

För närvarande ligger jag inne med två ansökningar hos Konstnärsnämnden och en hos Stiftelsen idéer för livet. Jag kommer också att närma mig andra tidigare finansiärer i och kring sjukvården samt kommuner och kommunalförbund. Utöver detta kontakter jag även organisationer som tar ungdomars intressen tillvara. Nya tänkbara finansiärer identifieras och kontaktas kontinuerligt.

Min förhoppning är att involvera ett brett spektrum av intressenter som möter olika aspekter av problematiken i sin verksamhet. **Via deras informationskanaler kan film, debatt och kompetenshöjning sedan spridas på ett sätt som överträffar möjligheterna för någon enskild organisation.**

Den finansieringsmodell jag vanligtvis arbetar med kallas ”oberoende ideellt bidrag” vilket betyder att filmen inte är ett uppdrag utan får stöd av ideella skäl. I sin tur medför det att projektet inte är momspliktigt, vilket ger mer pengar att göra film för. Bidragsmodellen, som används av exempelvis SVT, bygger på att det inte finns några kommersiella utfästelser på producenten (ett önskat antal DVD-kopior kan ordnas via ett sidoavtal), eftersom det skulle innebära att det är fråga om ett uppdrag. Däremot får det i avtalet förekomma krav från finansiärerna på att filmen ska hålla sig inom de etiska rāmärken som finansiärerna grundar sin verksamhet på.

5) Produktion (audition, inspelning, redigering och studiematerial)

- Audition: Jag vill använda mig av skådespelare, helst sådana som folk inte känner igen och förknippar med andra filmer. Hos skådespelare på små teatrar finns ofta en närvaro med mer subtila medel som passar filmmediets språk. Uttagningarna till filmens roller sker i form av improvisationer utifrån givna situationer. Jag söker ett naket och autentiskt spel utan teatrala pretentioner.
- Inspelning: För att minimera produktionskostnaderna strävar jag efter att koncentrera inspelningsperioden till cirka tre veckor. Vi använder oss i möjligaste mån av befintliga miljöer men kommer ändå att behöva en scenograf/rekvisitör. En sminkör/maskör kommer också vara av stor betydelse. I övrigt kommer vi att arbeta i ett litet team bestående av regissör, fotograf och ljudtekniker samt en så kallad runner (allt i allo). Vi spelar in på digital film, ett högupplöst format som tål visning på stor duk.
- Redigering, visuell stil: Filmen är en gestaltande produktion som förs framåt med hjälp av raka klipp och utan visuella specialeffekter. Däremot kommer bildvinklar och klipptempo att vara tämligen elaborerade i syfte att skapa en suggestiv stämning, en kontrast mot autenticiteten i skådespeleriet. Jag kommer att använda mig av specialskriven musik som kommer att ha en viktig roll i gestaltningen. Redigeringsarbetet tar uppskattningsvis två, tre månader i anspråk.
- Studiematerial: De studiehandledningar vi själva hittills producerat har varit små foldrar som rymts i DVD-boxarna. Tanken har från såväl finansierarnas som vår sida varit att ett alltför omfattande material i många sammanhang skulle riskera att inte komma till användning. Våra handledningar har innehållit faktabakgrund, litteraturtips och nätlänkar, samt frågeställningar att diskutera utifrån filmens respektive scener. DVD-skivorna har då haft menyer som möjliggjort att se scenerna var och en för sig.
I andra fall har mina filmer ingått i större utbildningspaket. Vad som blir tillämpligt vad gäller den aktuella filmen avgörs av vilka åtgärder den ska kompletteras med samt i vilka sammanhang den ska användas. Ett DVD-omslag kan rymma en skrift på ett femtiotal sidor i formatet 115 X 180 mm.

6) Distribution

Förutsatt att ett antal relevanta och väl renommerade organisationer, myndigheter eller företag ställer sig bakom filmen, har vi ett bra utgångsläge för spridningen av den. Om finansierarna kan tänka sig att informera om den via sina hemsidor och pressorgan kan vi nå rätt mottagare med större trovärdighet än med en dyrbar informationskampanj. Därutöver hoppas jag som sagt finansierarna kan integrera filmen i sina egna satsningar på området och hitta specifika sätt att använda den i sin verksamhet. TV-visning ställer jag mig däremot tveksam till (jag tänker på "smittoeffekten"). Projektet omspannar denna fas inräknad flera år och blir här mer eller mindre självgående.

Budget

Innan manus är klart är det vanskligt att beräkna exakt vilken budget filmen och studiematerialet kräver. Nedanstående beräkning är gjord utifrån synopsis och är tilltagen något i överkant, sannolikt kommer jag att kunna justera den nedåt när manuset är klart.

Det enda som ligger i underkant nedan är min egen ersättning, med tanke dels på att jag redan arbetat med projektet i ett år redan utan att ta ut någon ersättning och dels på att hela produktionen kommer att kräva mer arbete av mig än vad jag kan förutse på det här stadiet. Jag vill med andra ord framhålla att min egen vinning i sammanhanget är minimal i förhållande till projektets varaktighet. Det är inte ekonomiska motiv som driver mig att arbeta med film utan ett engagemang i existentiella frågor, en vilja att förändra och att därvid använda mig av en konstnärlig infallsvinkel.

Alla arvoden anges inklusive sociala avgifter.

Filmen

Förproduktion:

<u>Research</u>	<i>pris / månad</i>	<i>antal månader</i>	<i>kostnad</i>
Producent	35 000	2	70 000
<u>Inspelningsplanering:</u>	<i>pris / dag</i>	<i>antal dagar</i>	<i>kostnad</i>
Producent, planering	4 500	10	45 000
Scenograf	3 500	10	35 000
Scenografi & rekvisita (inkl transporter)			30 000
<u>Manus</u>			50 000
<u>Möten</u>	5 000	1,5	7 500
<u>Telefoni</u>			1 000
<u>Kontor</u>	2 000	6,75	13 500
<u>Försäkring</u>			3 000
<u>Bud, frakt & porto</u>			<u>500</u>

Summa förarbete: 255 500

Inspelning:

<u>Personal:</u>	<i>pris / dag</i>	<i>antal dagar</i>	<i>kostnad</i>
Regissör	4 500	15	67 500
Inspelningsledare	4 000	15	60 000
Fotograf	4 000	15	60 000
Ljudtekniker	4 000	15	60 000
Runner	3 000	15	45 000
Sminkör	3 500	15	52 500
Scenograf	3 500	5	17 500
<u>Skådisar</u>	4 500	53	238 500
<u>Statister</u>	500	15	7 500
<u>Utrustning:</u>			
Kamera (inkl optik)	5 000	15	75 000
Ljus	2 500	15	37 500
Ljudutrustning	1 500	15	22 500
Åkutrustning	1 600	5	8 000

<u>Material:</u>			
Diverse (friggisar, deckisar, filter)			2 000
Videoband, minneskort			10 000
Minidiskar, ljud	100	15	1 500
<u>Inspelningsplatser</u>			30 000
<u>Transporter</u>			10 000
<u>Catering</u>			10 000
		<u>Summa inspelning:</u>	815 000
<u>Efterarbete:</u>			
<u>Digital framkallning:</u>			10 000
<u>Musik:</u>			
specialkomp			35 000
<u>Slutredigering:</u>		<i>pris/månad</i>	<i>antal mån</i>
			<i>kostnad</i>
hyra	10 000	2	20 000
producent	35 000	2	70 000
master			2 500
<u>DVD-upplaga</u>			
DVD-master			15 000
DVD-kopior, 100 st			4 000
Omslag layout	5 000	1	5 000
tryckning			4 000
		<u>Summa efterarbete:</u>	165 500
		<u>Filmen totalt:</u>	1 236 000
<u>Studiematerialet</u>			
	<i>pris/dag</i>	<i>antal dagar</i>	<i>kostnad</i>
Research	5 000	2	10 000
Textproduktion	5 000	6	30 000
Layout	5 000	1	5 000
Tryckning			5 500
		<u>Studiematerialet totalt:</u>	50 500
		<u>Filmen + studiematerialet:</u>	1 286 500

Tidsplan

Datum för inspelningsstart är ännu inte bestämt, det är beroende av när finansieringen är slutförd. Siktet är inställt på sista halvan av 2009.

Från och med att finansieringen är slutförd kan vi räkna med följande tidsperspektiv:

Förproduktion

manus, auditions, sökande efter inspelningsplatser, inspelningsplanering,

3 månader

Inspelning

1 månad

Efterproduktion

klippning, musik, produktion av studiematerial, kopiering till DVD 4 månader
inalles 8 månader

Förutsatt att inspelningen kan komma igång under slutet av år 2009 ska vi alltså kunna distribuera filmen under första halvan av 2010.

Därefter lever projektet sannolikt vidare under ett par tre års tid under det att den distribueras till beställare inom målgrupperna och används där. Jag väntar mig också att visa den i en rad sammanhang i samband med seminarier, konferenser eller utbildningsåtaganden.

Fyra filmer som påverkat opinionen

Nedan ger jag exempel på fyra produktioner där jag arbetat så som jag vill göra med det här projektet (förutom TV-sändning som kan vara mindre lämplig här).

Leva tills man dör – dokumentärfilm om vård i livets slutskede, som jag själv tog initiativet till. Vi följer två obotligt cancersjuka kvinnor under några veckor i slutet av deras liv. De har båda bröstcancer men är sinsemellan mycket olika och har valt varsitt sätt att avsluta livet. Mitt motiv till att göra filmen var att uppmärksamma såväl sjukvården som allmänheten på vad en värdig avslutning av livet innebär och kräver.

Filmen har till dags dato beställts i över 400 kopior av sjukvårdsteam, utbildningar, universitets- och sjukhusbibliotek. **Socialdepartementet** beställde en kortare version för en serie öppna regionala konferenser i samband med den prioriteringsutredning man höll på med. År 2000 belönades filmen med en **Guldklappa för bästa dokumentär**. Idag har uppskattningsvis cirka 100 000 personer sett den. Vi får fortfarande beställningar då och då. Den **spelades in år 1998** med finansiellt stöd från **Cancerfonden, Vårdalstiftelsen, Landstingsförbundet, Kommunförbundet** och fem andra nationella, sjukvårdsanknutna organisationer samt **Axlagårdens hospice** i Umeå.

Chansen – dramadokumentär om organdonation avsedd främst för gymnasieskolan. Vi följer två unga människor, Jenny som väntar på en ny njure och Samuel som genomgår en hjärtransplantation. Filmen ingår i ett utbildningspaket i frågor kring organdonation kallat **”Ett ämne om livet”**, med lärarhandledning, studie- och arbetsmaterial samt nätsida. Tanken med satsningen var att ge ungdomar underlag för ett ställningstagande i fråga om organdonation.

Filmen **producerades år 2002 för Livet som Gåva**, en sammanslutning av patientorganisationer med Njurförbundet i spetsen. Finansieringen kom från **Allmänna arvsfonden**. År 2002 belönades filmen med **Guldklappan för bästa klippning**. Den kopierades i 1 700 exemplar och har beställts av ett flertal gymnasie- och högstadieskolor landet över.

Var ska jag ligga sen? – drama som belyser etiska och existentiella problem i vårdsituationen. Jag tog själv initiativ till att göra filmen som **spelades in 2006**. Manus skrev jag tillsammans med läkaren och poeten **Pia Dellson** (författare till boken **”Klinisk blick”**, NoK 1997). Filmen är löst baserad på texter av författare som Harriet Löwenhjem, Edit Södergran, Reidar Ekner, Agnetha Nordlander och Pia Dellson.

Sammanlagt 24 finansiärer ställde sig bakom filmen, med **Barncancerfonden, Vårdalstiftelsen** samt **Cancer- och allergifonden** i spetsen. **Fem av landets läkarutbildningar, elva landsting, Socialstyrelsen** och **Praktikertjänst** hör också till finansiärerna, liksom **Läkarförbundet** och **Svensk sjuksköterskeförening**.

SVT köpte licens för fem visningar och har hittills visat filmen tre gånger. Flertalet finansiärer har informerat om filmen via sina nätsidor eller tidningar och hittills är åtta officiella visningar och seminarier bokade eller redan genomförda, exempelvis på **Läkarstämman 2006, Medicinska fakulteten vid Lunds universitet, Socialstyrelsen i Stockholm** och **SSF:s konferens ”Lust & Kunskap 2008”**.

Distributionen av filmen och studiematerialet som medföljer har varit igång i sex månader och 185 beställningar har inkommit från sjukhus, vårdcentraler, sjukhem, sjukvårdsutbildningar, universitetsinstitutioner, vårdgymnasier och bibliotek. Jag är övertygad om att det faktum att materialet används på så många ställen i landet har en betydelse för debatten om och tillämpningen av etik i vården.

Anita – drama med verklighetsbakgrund om en fängelsedömd kvinna som kämpar för att börja ett nytt liv. ***Filmen spelades in 2007*** på uppdrag av Utvecklingspartnerskapet ***Bättre Frigivning*** och ***Hela Människan***, med pengar från ***Europeiska socialfonden***. Syftet är att belysa vikten av samordning mellan kriminalvården, andra myndigheter och frivilligorganisationer, för att förbereda fängelsedömda för frigivningen och ge dem bättre chanser att klara sig efteråt. En stor del av filmen spelades in på ***kvinnooanstalten Sagsjön***, där ett samverkansprojekt kallat ***Bättre Frigivning*** nyligen hade avslutats. Filmen är tänkt att, tillsammans med en studiehandledning som min kollega utformat, att användas i studiecirklar eller vid seminarier och möten i syfte att sprida samverkansmodellen till andra anstalter, kommuner eller myndigheter.

”Anita” premiärvisades den 13 september 2007 på ***biograf Afstonsjärnan i Göteborg***. Publikstillströmningen var över förväntan, folk fick sitta i mittgången och stå utefter väggarna. Efteråt hade jag arrangerat paneldiskussion med en representant för riksdagens justitieutskott, chefen för kriminalvården i Västsverige, folk från frivilligorganisationer samt lokala politiker.

Medieuppmärksamheten blev överväldigande: ***två inslag i Västnytt, 45 minuters direktsändning i Radio Göteborg, ett inslag i Radio Sjuhärad, ett inslag i Studio Ett (P1), ett helt uppslag i GP, en artikel i Borås Tidning samt en i Allas Veckotidning***. Jag kan med fog hävda att filmen uppmärksammat opinionen på frågan bättre frigivning.

Företagspresentation, TimeCode Film & Media AB

Företaget – med säte i Hisings Backa utanför Göteborg – ägnar sig dels åt filmproduktion, dels åt vetenskaps- och miljöjournalistik. Sedan starten 1995 har vi utfört uppdrag huvudsakligen åt organisationer och myndigheter. Vi är två utbildade journalister som driver företaget, var och en med sin särskilda kompetens.

Malin Wahlstedt, som har en biologexamen i botten, står för det renodlade skrivandet. Hon har haft uppdragsgivare som Institutet för Ekologisk Hållbarhet (IEH), Astma- och Allergiförbundet, Naturskyddsföreningen, Nutek, Kemisk tidskrift och Göteborgs Spårvägar. Hon är sedan flera år kassör för frilansjournalisternas riksförbund.

Undertecknad, Janne Ahnberg, ansvarar för filmsidan. Mina akademiska meriter förutom journalisthögskolan inskränker sig till 40 poäng i vardera psykologi, sociologi och teoretisk filosofi, av rent intresse för ämnena. Efter att ha arbetat några år med beställningsfilm producerar jag numera främst filmer på eget initiativ, i frågor som jag finner väsentliga ur ett samhälls- eller existentiellt perspektiv. Jag är filmare i första hand, företaget driver jag för att få möjlighet att göra filmer som jag tycker behövs. Om syftet är angeläget gör jag också film på uppdrag. Tidigare har jag producerat filmer och inslag som visats i SVT, TV 4 och TV 5 samt anlitats som producent av andra produktionsbolag.

Min tidigare produktion spänner över främst dramer, dramadokumentärer, dokumentärer och journalistiska reportage. Jag har vid två tillfällen – år 2000 respektive 2002 – **belönats med Guldklappan** (beställningsfilmsbranschens motsvarighet till Guldbaggen) för en dokumentär respektive en dramadokumentär. År 2003 mottog jag ett **kulturstipendium från Göteborgs stad, Hisings Backa stadsdelsnämnd** för min ”ansvarskännande kulturgärning”.

Mitt credo är följande: Om man i en värld med begränsade resurser ska lägga ner tid, energi och pengar på en film måste den vilja något, stå för något. Den ska tala till människor med filmmediets fulla konstnärliga potential och inte missbruka mediet för ren informationsförmedling. Den ska våga kräva något av tittaren och inte stryka medhårs. De romantiska komedierna får någon annan göra.

TimeCode är ett miljömedvetet företag. Miljöjournalistiken förpliktigar. Vi tar miljöhänsyn i alla led, från val av kontorsmaterial och transporter till val av uppdragsgivare och utformning av projekt.

Vill du veta mer om TimeCode, besök vår hemsida www.timecode.se.

Varför vill jag ha med er organisation?

För finansieringen av filmen kontaktar jag organisationer, myndigheter eller företag vilkas verksamhet anknyter till filmens problematik. På så sätt hoppas jag finna engagerade och insatta människor att utveckla idén tillsammans med, något som också är positivt för projektets trovärdighet.

Finansiärerna kommer att få plats i eftertexterna, på DVD-omslaget och i studiematerialet. Samtliga finansiärer kan få tillgång till manus under processens gång och komma med synpunkter. Referensgruppen står också öppen för representanter från de organisationer som går in i projektet. Dessutom är det som nämnts min förhoppning att finansiärerna ska finna användning för filmen antingen i samarbete med producenten och andra finansiärer eller i den egna verksamheten. Slutligen tänker jag se till att få medial uppmärksamhet kring projektet, något som jag har stor vana vid.

Jag vill anföra följande skäl att ansluta till projektet:

- Frågan om barns och ungdomars psykiska hälsa är viktig. Filmen ger röst åt ett initiativ som visar att bidragsgivarna tar frågan på allvar och vill föra upp dem till diskussion i betydelsefulla sammanhang.
- Erfarenheterna från mina tidigare filmprojekt visar att film i kombination med andra medier och arrangemang är ett effektivt sätt att initiera och stimulera diskussion och därigenom utveckla kompetensen hos de yrkesgrupper som arbetar med problematiken på olika nivåer.
- En rad seriösa finansiärer bakom projektet skapar ett sammanhang som det är positivt att verka i. Vilket i sin tur ökar projektets genomslagskraft.
- Att flera bidragsgivare går samman fördelar kostnaderna dem emellan. Var och en bidrar efter sin förmåga, sitt engagemang och sin roll i arbetet med den aktuella problematiken.

Hisings Backa 8 oktober 2008

Janne Ahnberg / *producent TimeCode Film & Media*